

het Dijlepaard

20 FR

de groot-leuvense stadskrant vzw

1980 is aargann 3 • nr. 5 maandelijks

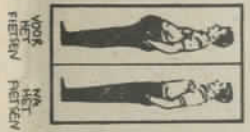
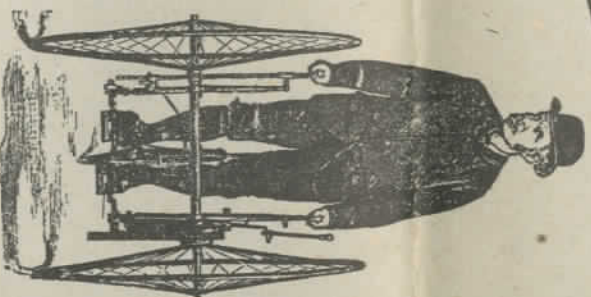
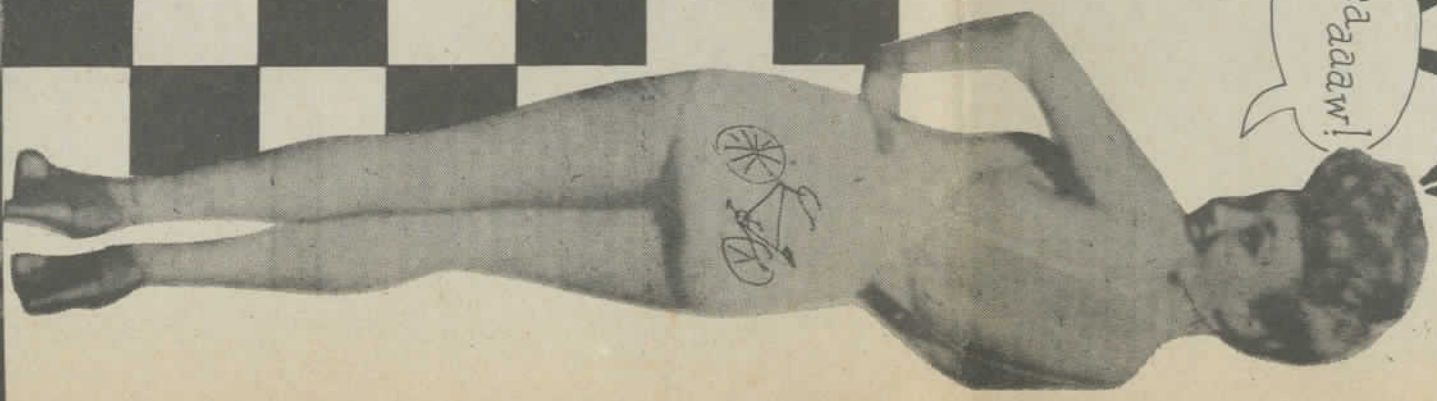
REDACTIEADRES / BLUDE INKOMSTRAAT, 115

Extra-Bijlage:

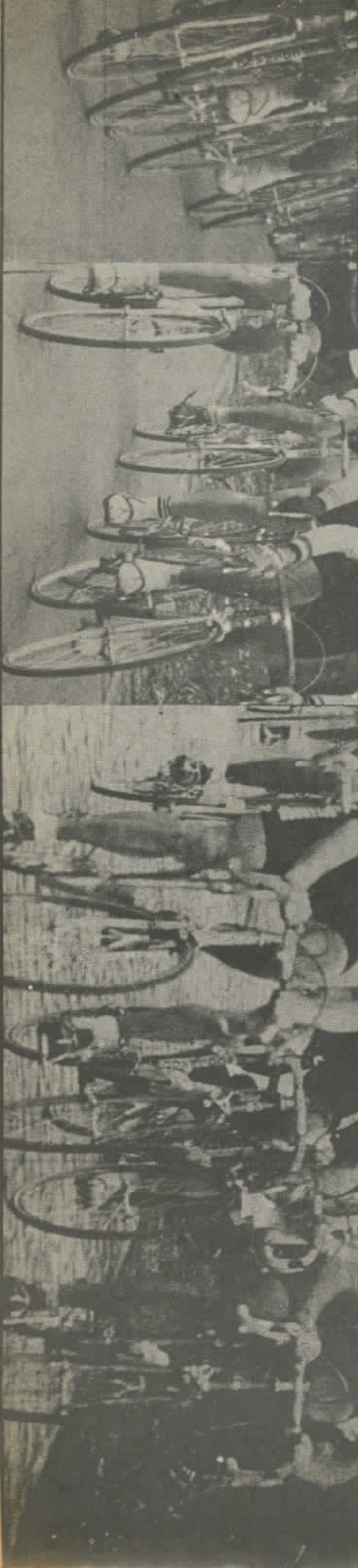
DE FIETSKRAM

Woeëaaaw!

VOOR
HET
FIETSEN
PASTEN

IEDERE FIETSER IS
EEN POTENTIELE
LIJNKE OFROEKSMER.
MER ZIJN DOEK, EISEN,
MIELEN, WAGGELIJK, RIJ-
WIELEN, VALT HIJ DE KET-
TENDEN HEESSEL VAN ONZE
MAATSCHAPPIJ AAN. HIJ
BESLUIT DE ECONOMIE
VAN DE WERELD TE
ONTOEGENLIJKEN EN
TE KONTROLEREN.
(DE KONTROLEER, STEVEN)

21 APRIL 1980

De grote kluit van deze gemeenteraadszitting lag verborgen in het allereerste agendapunt, dat handelde over de herstructurering van de intercommunales Asverlek, EZA en Interdyle. Tot op heden voorziet de twee eerstgenoemde intercommunales de Groot-Leuvense bevolking van elektriciteit, en dit werkje zou nu overgenomen worden door één enkele intercommunale Iverlek, die in feite een hergroepering is van de nu bestaande intercommunales.

Over deze boterham werd maar liefst twee uur en een kwartier gedebatteerd, een zeldzaamheid die het belang van dit agendapunt wel moet aantonen. De resterende 55 punten werden dan op een drafje en zonder noemenswaardige discussies afgehandeld, zodat onze gemeenteraadsleden toch nog op een fatsoenlijk uur naar huis konden terugkeren...

licht in de zaak

Vansina lichte om te beginnen de verschillende mogelijke organisatievormen toe, waarlangs de distributie van elektrische energie kan geschieden. We leerden het volgende:

a. Een eerste mogelijkheid is de consessie.

Hierbij verkoopt de stad het recht op distributie aan een privémaatschappij en heeft er dan verder ook helemaal geen vat op. Elektriciteitsverkoop is dan een bedrijf als een ander.

b. Dan is er de regie. Daarbij doet de stad de distributie van elektriciteit helemaal zelf, zonder hulp of inmenging van de privé-ondernemingen. Dit betekent voor de stad, dat de inkomsten volledig in de stadskas terecht komen enerzijds, maar dat er anderzijds ook heel wat taken moeten vervuld worden in administratie, studies maken, werken uitvoeren enzovoort.

c. Als tussenmogelijkheid zijn er de intercommunales, waarin je dan nog verschillende soorten kan onderscheiden.

- Zuivere intercommunales: daarin zetelen alleen maar openbare besturen. Naast de stad kunnen andere partijen het gewest, de provincie enz. zijn. Voorbeeld hiervan is Interleuven.

- Gemengde intercommunales worden bestuurd door de openbare sektor enerzijds, en anderzijds een zaakwaarnemer van de privésector. De winst wordt onder beide partijen verdeeld. De twee intercommunales die Groot-Leuven tot hertoe van elektriciteit voorzagen, nl. Asverlek en EZA, zijn van dit type.

Wat staat ons nu te wachten? Het gebied Leuven-Waver-Brussel-Mechelen, dat op dit ogenblik door drie intercommunales van elektriciteit wordt voorzien, gaat nu door één intercommunale, IVERLEK beleverd worden. Deze nieuwe intercommunale zal worden opgedeeld in drie groepen, nl. Waalse, Brusselse en Vlaamse gemeenten.

De aansluiting bij deze gemengde intercommunale brengt - volgens Vansina - voor stad Leuven het voordeel mee, dat het ganse grondgebied van na de fusie door één en dezelfde intercommunale zal worden bestreken, en dat Iverlek beloofd heeft dat de winst voor de stad met 12% (6,4 miljoen per jaar) zou stijgen.

oppositie

Vanuit de banken van SP en VU rees echter verzet.

Zo'n beslissing, oordeelde men, kan toch moeilijk van vandaag op morgen genomen worden. De gemeenteraadsleden krijgen slechts één week op voorhand de dossiers ter inzage, en op een week kan je een heel ingewikkelde, duistere zaak zoals de intercommunales nu eenmaal niet onder de knie krijgen.

De SP twijfelde eraan, of de overeenkomst met Iverlek wel de meest gunstige is. Van Mellaert vroeg zich af of er wel gedacht is aan andere mogelijkheden. In de dossiers was daarvan toch niets te vinden. Was een zuivere intercommunale echt nadelig, en waren er vanuit de privésector geen andere aanbiedingen voor gemengde intercommunales, die gunstiger konden uitvallen? En wie kan garanderen dat die 12% metropremsanter inderdaad zal komen, één keer dat het kontrakt afgesloten is?

De oppositie pleitte voor uitsstel van de beslissing maar Vansina, en de meerderheid die hem gewillig volgde, dachten er anders over.

"Als ge 't geen ik zeg nu niet aanvart, dan gaat ge 't binnen twee maanden ook niet aanvarden, hé," zei de burgemeester. Verlinden (CVP) viel hem daarin bij: "Noem een kat een kat," vroeg hij aan de socialistische nationalisten. "Julie willen nu eenmaal de elektriciteit nationaliseren," en daar is een CVP-PVV-bestuur niet voor te vinden.

Er werd dan eindelijk gestemd, en jawel: 24 stemden vóór de aansluiting bij Iverlek, (CVP en PVV), 12 waren er tegen (SP en twee VU-ers), 2 onthielden zich (VU).

duister

Opvallend in het verloop van heel de discussie was het gebrek aan degelijke informatie. Voor intercommunales is dat blijkbaar een normale zaak, niemand heeft enig zicht op wat er in de raden van beheer allemaal wordt bekokstofd. Zoals Van Espen (SP) opmerkte: "Er wordt daar gestemd in naam van de gemeenschap, maar tegenover die gemeenschap wordt helemaal geen verantwoordelijkheid afgelegd."

Om te weten welke vorm van intercommunales de beste is voor de stad, moet je natuurlijk kunnen vergelijken tussen verschillende mogelijkheden. Voor de gemeenteraadsleden was dat onbegonnen werk; zelfs over het voorgestelde Iverlek waren alleen een paar grove schattingen van de hand van Vansina beschikbaar. Over andere mogelijkheden (vooral de zuivere intercommunale) waren helemaal geen berekeningen gemaakt. Door de korte tijd dat het dossier beschikbaar was, en omdat zulke zaken toch wel serieus studiewerk vragen, konden de gemeenteraadsleden eigenlijk helemaal niet oordelen over de vóór- en nadelen van Iverlek. Ernstige oppositie werd daardoor al van het begin onmogelijk, blind vertrouwen in het college was alles wat overbleef als mogelijkheid.

Of het oordeel van het college het goede was, zal de toekomst moeten uitwijzen. Vansina merkte in de loop van het debat zelf op, dat openbare besturen in dat soort problemen vaak niet de beste zaakbeheerders zijn. Met andere woorden, het ontbreekt de besturen vaak aan de deskundigheid om een overzicht te hebben op ingewikkelde zaken zoals de distributie van elektrische energie. Die opmerking zet zijn eigen berekeningen ten voordele van Iverlek wel wat op losse schreeven...

en verder...

De rest van de agenda werd dan in ijltempo afgehaspeld.

De invalsweg kwam ter sprake, omdat daarvoor twee miljoen extra moet uitgegeven worden. Dat geld is bestemd voor een afsluitingsmuur langs de weg, aan de Wijnpers, omdat anders de hele heuvel daar over de weg gaat spoelen.

Van Zeebrouck (SP) vroeg verbaasd of die muur dan niet voorzien was in de plannen, en Vandeputte (CVP) antwoordde droogweg: "Inderdaad". Tja, iedereen vergeet al eens iets, zeker?

Volgende grap had plaats bij punt 46, waar De Paepe (VU) om enige opheldering verzocht. Het ging om een verkaveling, en De Paepe vroeg of er toelating moest gevraagd worden om de bomen daar om te hakken, als daar straten worden aangelegd of huizen gebouwd. Gnops, heel verwonderd: "Ik weet niet wat ge bedoelt met bomen?"

De Paepe: "Ja, er zijn daar toch een acht-tal are bomen? Het bordje van de verkaveling hing toch op een boom."

Gnops: "Als die bomen daar staan dan zullen ze er zeker blijven staan, ge moogt gerust zijn!"

Vansina: "Jamaar die bomen stān er toch?"

ja kampééren iilis...

Toen de gemeenteraad begon werden door scouts- en chiroleden briefjes uitgedeeld aan de aanwezigen. Daarin verzochten zij de stad om een grotere tussenkomst in de kosten van het kampvervoer. Voor jeugdverenigingen is dat een dure grap, zeker sinds de subsidies na de fusie van 1.400.000 tot 750.000 gedaald zijn (de helft dus!). Toen na de gemeenteraad het vragenuurtje aanbreek, haaste Devlies(CVP) zich om dit onderwerp aan te snijden. Het college had al beslist dat de vergoedingen voor kampvervoer inderdaad voor dit jaar opgetrokken zullen worden. De leuvense jeugdvverenigingen kunnen dus met wat minder zorgen de vakantie tegemoet gaan!

ALEX VAN DE REX KEEK ÉÉN MAAND FILM IN LEUVEN :

4de Week
**TYRREX RUD
 HILL SPENCER**
**DE KROONDIJN EN
 HET NAALDRAAD**
 HET ZIJN DE WEEK GAAAN SIKKAS

Alle dagen te 14 u.

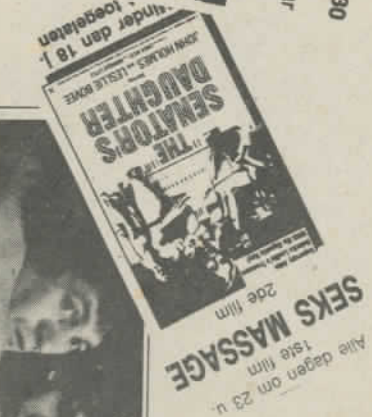
DE
KLOMPEN
 Kinderen toegelaten
 Gouden Palm
 1979

Kramer vs. sex

Alle dagen te 22.30 u.

Minim. 18 jaar
GENIETEN

Alle dagen om 23 u.
 1ste film
SEKS MASSAGE
 2de film

Alle dagen om 18 u.
 Kinderen toegelaten
SENATORS DAUGHTER
 2de film

Een tijd geleden hadden we het in deze kolommen over de triestige filmsituatie in Leuven. Om onze uitspraken enigszins te staven hebben we een maand lang (maart '80) alle films genoteerd, die ze in Leuven in het commerciële circuit gedraaid hebben. Hoewel onze vroegere analyse grotendeels klopt, zijn we uiteindelijk tot de conclusie gekomen dat de filmsituatie in het Leuvense commerciële circuit toch nog perspectieven biedt voor de Leuvense film liefhebber, ook al zijn die aan de magere kant.

In die bewuste maand maart zijn er maar liefst 59 films gedraaid in Leuven, waarvan 14 zgn. 'sexfilms', verdeeld over de zalen Forum, Rex en Eden (tenzij we daar ook nog *Night Games* (Vadim) en *Laura* (Hamilton) bijrekenen, deze laatste door *Film & Televisie* getypeerd als een "kollektie wazige beelden van blote maskes"/"propre seks"), dat is ongeveer 30% van het aanbod. Houden we er ook rekening mee dat de Forum meestal 2 films van dat soort in éézelfde programma heeft. Alles bij elkaar toch niet weinig.

Onder de 43 dan nog resterende films waren er 15 heel recente (1979), waarvan de 2 Studio's samen met Rex en Forum (deze laatste voor de verlengingen) ongeveer elk de helft voor hun rekening namen. De echte kaskrakers zaten echter wel bij de Studio: *Kramer versus Kramer* (12 weken inmiddels!), *De Witte*. Rex en Forum moesten het doen met 'mindere goden' als *La Luna* en *De Dans Ontsprongen*. Het al genoemde *Kramer versus Kramer*, naar aanleiding waarvan de hele mediabusiness plotseling echtscheidingsprogramma's en artikels bij de vleet begon te spuwen, en de 'ekologische retinte safari-knok-film' (Film en TV) *De Krokodil en het Nijlpaard* met het populaire duo Terence Hill en Bud Spencer (de knokfilm is een genre waarin vooral Rex en Studio 2 zich specialiseren, vnl. in vakantie- en blooperdies) scoorden het hoogste aantal draaitweken.

Opvallend is dat een aantal waardvolle, minder bekende films (*Okopayya U 26 Sitka*) ge-

durende een heel korte periode gedraaid worden op uren waarop een gewone werkmens niet naar de bios gaat (om 17u.30 of om 23 u.), zodat die dan aan de aandacht ontsnappen. Op die manier durf je slecht verspreide 'marginale' films natuurlijk nog meer in de marginaliteit. En dat terwijl tweederangsproducten als *Bloodline*, omwille van namen als Audrey Hepburn, Romy Schneider, Gert Fröbe, wél een goeie programmatische krijgen. Ook *De Proefkonijnen* werd met zijn twee weekjes en slechte projectieuren stiefmoederlijk behandeld. Nu ja, van commerciële filmhuizen hoeft je niet direct te verwachten dat ze zich opperen als gangmakers van de betere, niet-populaire film... Zeker met de huidige bioscoopcrisis is de slogan meer en meer: als de kassa maar rinkelt.

Interessant vonden we de idee van de retrospectieve, waarbij week na week een reeks films gedraaid wordt van dezelfde cineast, zodat je een overzicht krijgt van zijn werk. Iets wat veel te weinig gebeurt. In die maand was het heel eventjes de beurt aan Woody Allen, dank zij het succes van zijn *Manhattan*, al draaiden ze enkel zijn meest recente werk.

28 Minder recente films hielden we nog over (50%). Als we die van Woody Allen eraf doen, houden we alleen nog 'klassiekers' van aldan-niet-middelbare leeftijd over, samen met familiefilms. Daarvan neemt de Lovanium er een groot stuk op zijn actief (17 titels). Vijf ervan waren de onvermijdelijke Disney-producten (*Bambi*, *De Dolle Kever*, *Assespoeter*...) en verder *The Night Porter* (1974), *Dood in Venetië* (1971), *Het Mes in het Water* (1962), *Satyricon* (1968), alsook het zoeterige *Brother Sun, Sister Moon*, waarvan Lovanium door regelmatige programmatische waarschijnlijk het succes wil forceren. En moeten dat nu echt bijna ieder jaar dezelfde films zijn? De tijd dat Lovanium af en toe 's uitpakte met een première (meestal van Vlaamse of Nederlandse afkomst, ik denk een *De Zaak Jaspers*, *Palliaten*, *Dr. Vlammen*) lijkt voorgoed voorbij.

Dan zijn er nog die sexfilms, waaraan een

WOONERF IN HET BRUINEVELD

Om te voorkomen dat iedereen die om het milieu bekommerd is, bij de volgende verkiezingen zou overlopen naar Agalew, besloten de jong-CV'ers dat zij ook iets moesten doen rond ruimtelijke ordening.

"Met onze relaties is het gemakkelijkker er een woonerf door te krijgen".

De CVF-jongeren van Kessel-10 vonden dat dit best kon lukken in de Guldensporenlaan en het Bruineveld.

Rond Pasen '79 werd er zonder veel informatie over wat een woonerf is, een enquête gehouden in het Bruineveld. Van de +100 gezinnen van de wijk stonden 32 gezinnen positief tegenover het woonerf, 1 negatief en 3 neutraal.

Na een jaar werden de buurtbewoners uitgenodigd op een wijkvergadering rond het project 'woonerf'.

Enkele tientallen bewoners kwamen samen in het paviljoen van het provinciaal domein. Ze werden er door een voor hen onbekende jongeman verwelkomd die de burgemeester en Leon Plerco, schepen van sport en oud-wijkbewoners het woord gaf.

De heer Plerco (die in persoonlijke naam sprak) vertolkte wel de algemene wens van de bewoners door te stellen dat er wat moest gedaan worden tegen enkele smelheidsuitvals die de wijk soms onveilig maken. Hij vond

vervolg op blz 7.

HOE GOED IS DE GOEDE HERDER ???

In het centrum van Leuven liggen twee instellingen voor bijzondere jeugdzorg, nl. "De Goede Herder" in de Minderbordersstraat en "Home Lentelach" in de Broeckstraat. Beide bieden onderdak aan adolescente meisjes tussen 15 (officieel minimum 12) en 21 jaar oud, die er geplaatst worden door de jeugdrechtbank. De congregatie van "De Goede Herder" die de instellingen beheert, heeft verder nog een schooltje "Dijledal" dat vooral voorbehouden wordt voor meisjes van de instellingen zelf. Tenslotte bezitten de zusters nog "Regina Mundi", een peda voor meisjesstudenten.

Net zoals de meeste instellingen van dit genre zijn De Goede Herder en Lentelach ontstaan uit charitatieve bekommernissen, om het morele verval in de samenleving tegen te gaan door de liefdadigheid van de zusters.

Sinds 1973-1974 zijn er pogingen om de sector Bijzondere Jeugdzorg uit de sfeer van de liefdadigheid en van de justitie weg te halen, om meer te kunnen beantwoorden aan moderne opvoedingsideeën waarin zelfverantwoordelijkheid en maatschappelijke weerbaarheid centraal staan.

Blijkbaar geeft de congregatie "De Goede Herder" er echter de voorkeur aan, middel-eeuwse regels te laten bestaan. In de twintigste eeuw leidt zo iets tot onduidelbare toestanden - dat kon alvast afgeleid worden uit de perskonferentie die werkgroep Bijzondere Jeugdzorg liet doorgaan in samenwerking met drie ex-personeelsleden van de instelling. De situatie is immers zo onhoudbaar geworden, dat het nodig is de rest van de samenleving erover in te lichten.

god

"Ik luister naar God, gij moet alleen naar mij luisteren."

Met deze uitspraak van zuster Johanna tegen een personeelslid is zo ongeveer de hele leefwereld van De Goede Herder getypeerd. Zr. Johanna, directrice van De Goede Herder en moeder overste van de congregatie, reageert als een absoluut vorst over alles wat is de instellingen gebeurt. Zij, en zij alleen neemt alle beleidsbeslissingen op welk vlak dan ook: financieel, pedagogisch, personeelszaken, administratie enzovoort. Dat zou nog nét te verdragen zijn, als die beslissingen niet werden genomen vanuit een strakke katholieke ideologie waarin waarden als gehoorzaamheid, tucht, dankbaarheid, de enige geldige zijn en waarin geen plaats is voor eigen initiatief van personeel of meisjes.

Vooral op vlak van de pedagogische aanpak van de meisjes, maar ook op vlak van personeelsbeleid en materiële voorzieningen leidt dit tot een aantal misoestanden. Ter illustratie zetten we er hieronder een paar op een rijtje...

hoe het er aantoe gaat

- Zr. Johanna bepaalt volledig alleen wat het personeel moet of niet mag doen. Opvoedster, orthopedagoge of sociaal assistente, allen worden ze ingeschakeld in klusjes zoals: kuisen van de peda voor studenten, portierster en telefoniste in de peda, oprapen van gras in de tuin, blaadjes van de bomen trekken, religieuze naar het ziekenhuis of de winkel brengen, brieven rondtragen in het leuvense om postzegels te besparen, pensioenregelingen en naturalisatie van de religieuzen enz...

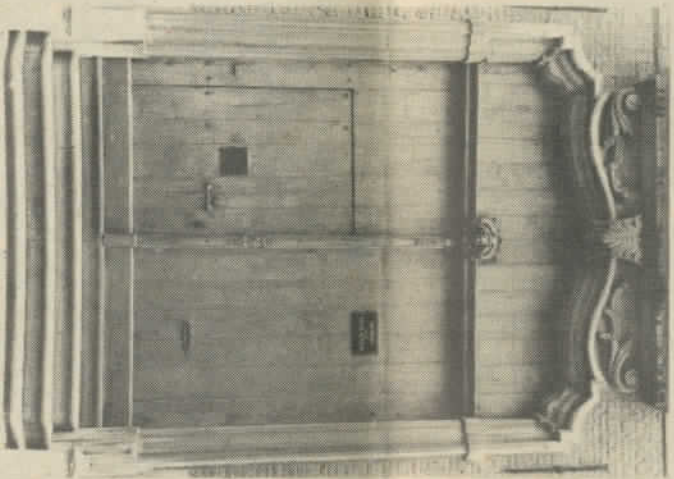
Wanneer een personeelslid zelf een initiatief neemt wordt dit verhinderd door Zr. Johanna: "Je moet een nederig violetje blijven, anders zal er met u gebeuren wat met paus Johannes Paulus I gebeurd is. Hij is ge-

storven omdat hij gedongen heeft naar de macht."

- Het statussymbool van haar macht is de centrale telefoon in het klooster: één buitenlijn voor de twee instellingen, de school en de congregatie. Alle in- en uitgaande telefoons worden geselecteerd en gecontroleerd door Zr. Johanna. Door middel van een speciaal apparaat op haar bureau breekt ze de gesprekken van het personeel af die ze niet gepast acht. "Wanneer er een dringende telefoon voor U komt, zal de Heilige Geest wel op uw schouder kloppen." Op herhaald aandringen van het personeel van Home Lentelach (in een andere straat gelegen) om ook een buitenlijn te krijgen om reden van tijdsbesparing en efficiëntie, werpt Zr. Johanna op: "Je wordt betaald om tijd te verliezen" en "Jij mag tijd verliezen, ik niet."

- Opvoedsters, gesubsidieerd door het Ministerie van Justitie voor de twee instellingen, werken voor de peda en het klooster.

Ook het onderhoudspersoneel dat in beide instellingen zou moeten werken, werkt alleen voor de peda van de congregatie.

- Onder het mom van 'arbeidstherapie' worden de meisjes van de instellingen die de daaraan verbonden school "Dijledal" bezaken, verplicht tot allerlei onderhoudswerk in de instellingen, de peda en het klooster, zoals takjes oprapen in de tuin, opkuisen van de hof, kuisen in het klooster en de peda, koken voor de religieuzen enz...

- De meisjes worden volledig geïsoleerd van de buitenwereld en hun thuismilieu. Hiervoor hanteert Zr. Johanna argumenten zoals: "Het thuismilieu is een oord van verderf"; "De meisjes zijn niet te vertrouwen en hebben een strenge begeleiding nodig"; "Het gevaar voor misstappen is te groot als ze niet onder voortdurende controle staan."

Tevens krijgen ze geen enkele kans om een eigen privé-leven uit te bouwen binnen de instelling. Dit uit zich onder andere in: een centrale lichtinstallatie op de chambrelen; brieven die verzonden worden of toekomen voor de meisjes worden geselecteerd en gecontroleerd door Zr. Johanna; alleen buitenaan of naar de winkel gaan is verboden; bezoek wordt nauwelijks getolereerd en alleen mits schriftelijke toelating van de jeugdrechtster is bezoek mogelijk op vrijdagavond van 19 tot 21 u. in een bezoekkamer; in hun vrije tijd worden de meisjes verplicht tot het gezamenlijk met plasticine spelen (!) of naar het mu eum gaan; "Kultuur is alleen datgene wat de meisjes niet graag doen. Tooneel of kleinkunst is te plezant."

- Bij het binnenkomen in de instelling worden de meisjes veelal ingeschreven in de school Dijledal, dit ongeacht of ze tewerkgesteld zijn, stempelen of een andere school bezoeken.

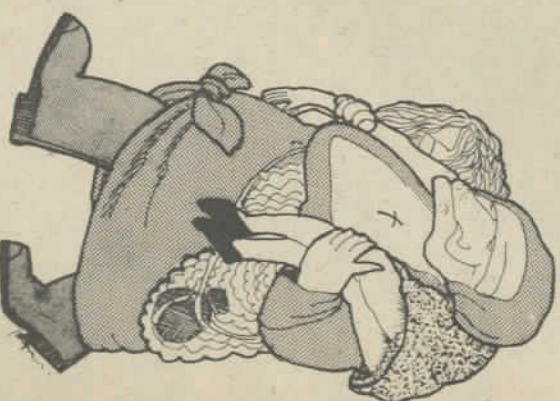
buigen of barsten

Personeelsleden hebben al herhaalde keren geprobeerd om van binnenuit iets aan de steer en de gang van zaken te veranderen. Dat blijkt een moeilijke klus. Goede kon-takten van personeel onderling worden gedwaarsboemd: men mag niet praten met mekaar! Ooit is zelf geprobeerd, een gevalsbespreking op café te houden, omdat het binnen de instelling toch niet ging. Maar Zr. Johanna kwam erachter en riep de aanwezigen ter verantwoording: waarom zien jullie elkaar buiten de werkuren? Wat deden jullie op afé

De hulp van de pedagogische inspectie (ministerie van justitie) werd ook door het personeel ingeroepen en de inspecteur heeft mee geprobeerd, de mentaliteit te verbeteren. De inspecteur heeft echter weinig macht: hij kan alleen beslissen of de instelling erkend wordt of niet, m.a.w. of zij blijft bestaan of gesloten wordt, en tegenover zo'n beslissing staan men vanzelfsprekend nogal aarzelend.

Kollektieve acties zijn ook moeilijk. Iedereen wordt apart genomen door Zr. Johanna en onder druk gezet; en niet iedereen heeft genoeg zelfvertrouwen om zo iets te verdragen. Vanuit al deze ervaringen werd besloten, zich naar de buitenwereld te wenden om steun. Vandaar de perskonferentie: intern kunnen we blijkbaar niets veranderen, het zal de samenleving zijn die er wat aan zal moeten doen, was de mening.

Er werden ondertussen ook brieven gestuurd naar alle diensten die met de plaatsing van de meisjes te maken hebben, met het verzoek "De Goede Herder" te midden. Als er op korte tijd geen ingrijpende verbetering kan komen, dan is het misschien nog beter dat de instelling volledig gesloten wordt, vindt werkgroep Bijzondere Jeugdzorg. Het is inderdaad niet meer te dulden, dat jonge mensen vandaag de dag door een dergelijke middel-eeuwse aanpak geen enkele mogelijkheid krijgen om een eigen leven uit te bouwen.

« DE GOEDE HERDER »

SELEKTIEF OPHALEN VAN HUISVUIL BRENGT GELD OP

Sedert de maand april is men in Leuven gestart met het selectief ophalen van papier en karton. In de gemeenteraad werd de bestelling van 25 plascontainers goedgekeurd. De idee van het hergebruiken van grondstoffen wint dus ook in Leuven stilaan veld. We gingen met schepen Anctaux, verantwoordelijke voor de stadsbedrijven, praten over de selectieve ophaling van huisvuil.

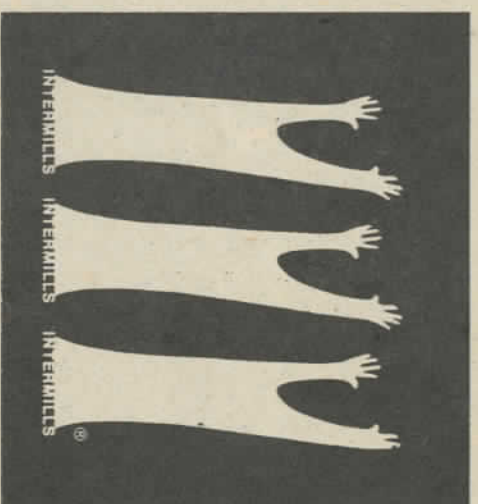
DP: Waarom is met het selectieve ophalen van huisvuil overgegaan, of beter gezegd, waarom heeft men zo lang gewacht?

A: De voornaamste redenen om het huisvuil selectief op te halen zijn: 1° het teruggaan van milieuverontreiniging; 2° economische redenen, nl. besparen van grondstoffen, besparen van verwerkingskosten. Dat het zo lang geduurd heeft, is te wijten aan de fusie. Het systeem van huisvuilophaling was verschillend in iedere deelgemeente. In sommige gemeenten werkten de arbeiders deels voor de reinigingsdienst en anderszins voor openbare werken. Een eerste taak was dus om het systeem gelijkvormig te maken, in iedere gemeente. Organisatorisch stelt het selectief ophalen van huisvuil ook heel wat problemen. De meeste mensen kunnen zich dat niet voorstellen. Voor Wijgmaal betekent dit bijvoorbeeld 30% meer ritten.

We hebben met verschillende raden (gezinsraad, milieurad, ...) verschillende publicaties doorgenomen. Hierin stonden tegenstrijdige besluiten, om u maar te zeggen dat het niet eenvoudig is. Uit de contacten met de groep "Leuven Rein" is eerst de aktie met de papiermanden gestart. Verdere punten van deze groep waren: aktie tegen het sluisstortten, versieren van gevels, en het selectief ophalen, waar we nu mee gestart zijn. Ook Mr. Mertens van de reinigingsdienst heeft ernstig werk geleverd bij de bestudering van de voorstellen.

DP: De beslissing om het huisvuil selectief op te halen, is die niet in tegenstelling met de vroegere beslissing om het huisvuil in plasticke zakken te doen. Die plasticke zakken zijn toch niet milieuvriendelijk?

A: Inderdaad, maar er zijn toch heel wat argumenten pro: meer hygiënisch, gemakkelijker werken, minder lawaai, blijven

niet de hele dag op straat staan, besparing van tijd, want men moet de afstand maar één keer afleggen. Ook is het gebruik heel wat minder dan oorspronkelijk werd voerspeeld. Ik geloof zo'n 2 miljoen zakken per jaar voor Groot-Leuven. Dat is een twintig zakken per inwoner. De hoeveelheid plasticke van de zakken is klein in vergelijking met wat erin zit. Ik weet wel dat dit geen sluitend argument is, maar voor de recyclage van plasticke bestaat er nog geen alternatief. Verleden week was er nog iemand hier, die vuilzakken kwam aanrijzen die zouden afbreken. Goed, hebben we gezegd, geef er ons een paar. De resultaten tot hiertoe met afbrekbare plasticke zijn niet schitterend en de prijs is ook hoger. Dit probleem is nog niet rijp.

DP: Hoe verloopt het selectief ophalen van huisvuil nu konkrete?

A: Het papier en karton wordt opgehaald met het grof huisvuil. De mensen moeten er wel aan denken om het vroeg genoeg buiten te zetten. Het kan gebeuren dat de wagen voor het papier al gepasseerd is als de rest van het grof vuil er nog staat. Het ophalen van het papier gebeurt eerst.

In de periode van 1 tot 16 april hebben we 62 150 kg papier opgehaald. Een groot succes, nietwaar. We hopen 80 ton per maand op te halen. Dat betekent 960 ton per jaar, vermenigvuldigd met 1,2 frank, dat is ongeveer

past werden om toch een aantal woon-uitbreidingsgebieden te kunnen aansnijden.

Er bestaat helemaal nog geen duidelijkheid over wat er met het Info-centrum gaat gebeuren, hoe de overdracht van het materiaal van het planbuuro naar de dienst urbanisatie zal gebeuren, hoe de aktieplannen, die op het structuurplan moeten volgen, aangepakt zullen worden.

Over dit alles kan je lezen in het griffsboek, dat einde mei verschijnt.

Een greep uit de konkrete inhoud:

1. Oorzaken van de magere inspraak zoals de niet inspraakgezinde houding van de overheid, onkunde en gebrek aan interesse bij de bevolking, verloop van het planproces en lofheid en niet representativiteit van de BGGI.

2. Chronologisch overzicht van de inspraak (oprichting en samenstelling BGGI, vraag en antwoordformulieren, prikkelprojecten en deelstudies) en evaluatie.

3. Feiten in verband met de Invalsweg, Vierbeekveld, Mussenbuurt, Rietenspark en Martelarenplein.

4. Evaluatie van het structuurplan (methode, inhoud en presentatie).

5. Beschouwingen over wat inspraak wel moet zijn.

1 miljoen frank dat we besparen. We moeten daarbij nog tellen, dat we anders 350 fr per ton moeten betalen aan Interleuven. Dus dit selectief ophalen van papier brengt ons ongeveer 1,5 miljoen op.

Voor het glas worden er in juni 25 containers geplaatst. We moeten de juiste plaatsen nog bepalen in samenwerking met de raden en de politie. Raden zoals de gezinsraad weten het beste waar ze geplaatst moeten worden. De mensen moeten er wel op letten dat er geen kroonkurken of porselein in de containers wordt gegooid, want anders is het glas waardeloos.

Het huisvuil bevat ongeveer 13% glas. Nemen we aan, dat ongeveer 1/4 (dus 4%) van dit glas in de containers belandt. Dit is een voorzichtige schatting, want in sommige steden recupereert men al 9%.

Dat maakt dan 1440 ton glas aan 300 fr. per ton; € 350 fr. per ton die we niet aan Interleuven moeten betalen. Dat maakt dan 936 000 fr. besparing. Daar moeten we wel de aankoop van de containers aftrekken, 20 000 fr. per stuk.

DP: De jeugdverenigingen raken door het selectief ophalen van huisvuil een bron van inkomsten kwijt. Komen deze besparingen ten goede aan deze verenigingen?

A: Ik ga u twee vragen stellen: 1° moeten die inkomsten niet aan heel de bevolking ten goede komen; 2° is de jeugd niet vindigrijk genoeg om andere bronnen van inkomsten te zoeken?

Vroeger ging deze opbrengst naar de sociale kas van de reinigingsdienst, dat is nu ook niet meer nodig. Het is mijn taak, de belangen van heel de bevolking zo goed mogelijk te dienen.

DP: Hoe gaat men de propaganda rond dit selectief ophalen aanpakken?

A: In het volgende nummer van Info-Leuven zal een aankondiging staan. Wij denken ook opnieuw een brief in de bus te stellen om het plaatsen van containers voor glas aan te kondigen. Hierop zullen ook de resultaten van het papier staan om de mensen nog beter te motiveren.

We gaan ook een perscommuniqué uitgeven. Jullie hebben alvast de primuur.

STRAKS HEBBEN WE EEN STRUKTUURPLAN... EN DAN ?

Nog enkele maanden en de mannen van 30 miljoen hebben hun werk gedaan. Leuven is dan een structuurplan rijk. In het tweede nummer van onze eerste jaargang schreven we: "Leuvenaars let op uw zaak, het structuurplan is in de maak!"

Enkele dappere Leuvenaars hebben zich erg hard ingespannen om de inspraak bij dit structuurplan waar te maken. Over deze ervaringen is nu eens geen witboek of zwartboek gemaakt maar een GRIFJSBOEK.

Met deze titel heeft men niet willen zeggen dat iedereen die met de BGGI (Begeleidingsgroep grote inspraak) heeft meegewerkt, grifje haren gekregen heeft van de onwil of het onbegrip van het gemeentebestuur. Neen men heeft geen klaagzang willen aanheffen, maar een werkboek met ervaringen uit het verleden en hoopvolle mogelijkheden voor de toekomst.

De problemen van ruimtelijke ordening zijn met het structuurplan nog helemaal niet opgelost, en de inspraakproblematiek is er alleen maar scherper door gesteld.

Zo kennen de mensen van het Info-centrum de herwerkte versie van het Richtplan nog niet op een ogenblik dat ze in de commissie van gemeenteraadsleden reeds besproken is.

Veel is er trouwens niet veranderd buiten het feit dat de prognoses van de bevolkingsgroei wat aange-

6. Toekomst?
- realisatie van de aktieplannen door de dienst urbanisatie.
- beheer en taak van het Infocentrum - informele overleggroep als aanvulling van de Gemeentelijke Commissie van Advies?

Enigszins vooruitlopend willen we over enkele punten alvast een paar bedenkingen maken.

wat komen we te weten ?

Wanneer een gemeente 30 miljoen uitgeeft voor een structuurplan, zou je verwachten dat ze naast het pak plannen dat ze ervoor terugrijgt, ook iets probeert op te steken om in de toekomst de ruimtelijke ordening van onze stad beter aan te kunnen. Vandaar onze vraag 'zal er nu iets veranderen?'

Een eerste punt dat ons hierbij bezig houdt is 'wat komen we te weten?'

Zonder informatie over de gang van zaken, over toekomstplannen, kan een burger van deze stad geen zinnige inbreng doen in de discussie. Inspraak staat of valt dus met de informatie. En erg scheutig is ons gemeentebestuur daar nooit mee geweest. Dat blijkt o.a.

vervolg op blz 8

EEN SCHOOL VOOR DE KINDEREN of kinderen voor de school ?

Er zijn in het Leuvense en elders vele kleuterscholen, goede en minder goede. Dat sommige kleuterscholen rondtuit niet goed zijn, is onvergetelijk omdat in onze streken vele kindjes al vanaf 2 jaar en 4 maand, en een meerderheid al vanaf 2 jaar en 6 maand een hele dag op school zitten.

De bewaarschool van de stedelijke school aan de Leo Darrelaan in Heverlee is, het spijt me dit te moeten schrijven, niet goed. Ik noem ze met opzet "bewaar"-school; de kleuters worden er stilletjes bewaard, er gebeuren waarschijnlijk niet meer ongelukken dan in een andere school, maar daar houdt het ook op. Degenen die deze 'bewaarschool' kennen, weten dat ze te vergelijken is met een stokdarm. De kleuters worden verondersteld er vlug-vlug doorheen te schuiven om dan de lagere school te gaan bevolken. Deze lagere school in de Leo Darrelaan is een ware school, met alles erop en eraan, dat dient gezegd.

Genoemde kleuterschool bevat klaslokalen en speelgoed, kleuterleidsters en stagiaires en ook kleuters, maar wat de kinderen daarbij komen doen is al sinds vele jaren een raadsel! Enkele feiten zullen alles duidelijk maken:

- er is op de speelplaats een zandbak, een grote, maar de kleuters spelen er bijna nooit in. Het zand erin is waarschijnlijk al jaren en jaren oud.
- de kleuterklas gaat bijna nooit naar bijvoorbeeld; de bakker, de politie, de boerderij, het bos.
- met kleine groepjes van kleine en grotere kleuters wordt op de speelplaats of 's middags bijna nooit gespeeld, neen, ze werken in de klas en ze moeten zichzelf amuseren en vooral veel stil zitten, 's middags in de turztaal, op de gang, etc. Soms kan dit niet anders, maar soms kan dit wel anders en gebeurt er ook niets interessants.
- de kleuters zitten dikwijls te wachten, op banken in de gang.
- soms worden stoute kleuters opgesloten.
- 'vrij tekenen' gebeurt zeer weinig, er wordt dikwijls 'binnen de lijntjes' gekleurd.
- de kleuters moeten veel zwijgen en luisteren.

- de kleuters storen tijdens hun speeltijd de lessen van de lagere school. Waarom wordt dan de speelplaats niet beter ingerdeeld? En waarom wordt er geen afspraak gemaakt met de Paters van Don Bosco, die het Lamekensveld (op 100 m van de school, de weg daar naartoe is zonder verkeer) in principe voor iedereen openstellen. Of waarom wordt tuin 33 (stadsterrein, voorlopig aan de kleuterschool ter beschikking gesteld) in de G, Gezellestraat bijna niet bezocht?... Waarom blijft men bijna de hele dag binnen als het een beetje koud is of wat regent ?

- De middagbewaking van 11.30 tot 13.30 is voor de kleuters gelijk aan eten, daarna veel niets doen en stil zijn en binnen blijven.

- Van de kleuters wordt geëist dat ze zeer netjes zijn op het speelgoed, het schrijfgereel enzovoort; erg overdreven, met afkeuring en straf als de kinderen zonder opzet wat 'misdoen' in die zin.

Samenvattend : de sfeer in deze kleuterschool is kapot en van spelen om te leren komt weinig terecht.

Er zijn voor deze toestand verschillende redenen op te sommen, wie geïnteresseerd is kan eens naar de schepen van onderwijs in Leuven, naar de directeur of de kleutersleiders gaan, maar één ding staat als een paal boven water: dit kan niet blijven duren. Het is toch wel ieders plicht om ervoor te zorgen dat het werk waarvoor men aangesteld is, goed kan gebeuren, zeker als het om kleine kinderen gaat! Als de schooldirecteur zegt: ik zal het stadsbestuur best niet lastig vallen met mijn kleuterschool, er zijn veel belangrijker dingen die een stad moet doen; en als de juffrouwen zeggen : ik zal de directeur maar niet meer storen met die kleuterproblemen, wat gebeurt er dan ? Dan zorgt men eigenlijk voor zijn eigen rust en sluit men de ogen automatisch voor wat de kleuters tekort komen. Wat gebeurt er dan nog meer, speciaal in deze school ?

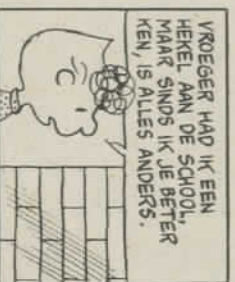
- Vele kleuters moeten 's morgens wekenlang, letterlijk in de school geduwd worden en vele anderen gaan alleen omdat ze weten dat ze moeten.

- Vele ouders moeten dit wekenlang aanzien, wenssen niet van school te veranderen om allerlei, vaak praktische redenen en zitten dus met een onoplosbaar probleem. Steel je maar voor hoe je je voelt als je thuis blijft, je kind schoolrijp is en je ziet dat het kind zich zorgen maakt, tegenspartelt of zelfs ziek wordt als het naar school moet. Stel je ook voor dat je kinderen naar school moeten omdat het echt niet anders kan en ze moeten erheen gestuurd worden, elke dag opnieuw !

- Er zijn in het verleden een aantal gevallen gekend van ernstige psychische of fysieke storingen bij kleuters uit deze school, storingen die hoofdzakelijk terug te brengen waren op factoren binnen de school.

- En dan nog iets heel belangrijk : kleuters die thuis niet worden 'bijgewerkt' op gebied van gevoel en verstand, die weinig of niet worden aangemoedigd, leren op deze bewaarschool weinig of niets, ze worden er 'kort' gehouden, ze kunnen ook op school niet genoeg ervaren dat ze zelf iets kunnen. Juist die toestand maakt dat deze

kleuters maar groter worden door aggressief en stout te zijn, of door niet uit hun schelp te komen. Geen van deze manieren om 6 jaar oud te worden zijn goed. In tegendeel, de moeilijkheden met leren op de lagere school kondenzab gadaidagereves gerust, dit c worden zo gezaaid, en vees gerust, dit onkruid zal in de lagere school nog flink doorschieten. Een kind dat zich thuis niet zo goed voelt heeft toch recht op één plaatsje waar het zich neutraal en plezierig kan voelen en waar het vooral niet bang voor volwassnen hoeft te zijn. In een bijje veilige kleuterschoolsfeer kunnen veel leermeilijkheden nadien voortkomen worden; juist meer gevoelige en treurende kleuters kunnen in zo'n schoolsteer een gevoel van eigenwaarde krijgen, waaraan ze zich hun hele leven kunnen optrekken. Ieder die zich om kleuters bekommert, wét dit en in de boeken staat het ook geschreven.

VROEGER HAD IK EEN HEKEL AAN DE SCHOOL, MIJN KINDE WERD ER NIET BIJGEKOMEN, IS ALLES ANDERS.

En de ouders of de ouderverenigings, zal men zich afvragen, doen die dan niets ? Jawel hoor, er is al gevraagd, geklaagd, onderhandeld, vergaderd tot en met bijeenkomsten met de schepen van onderwijs van de stad Leuven. Maar al wat de ouders vragen is "géér meilijk" ofwel "onmogelijk", soms wordt er ook wel iets beloofd en soms wordt er zelfs iets gedaan met veel verta-

ging meestal dan. Maar dat verandert weinig of niets aan de ouderwetse, trieste sfeer van 'kinderen bijhouden en zorgen dat we er zo weinig mogelijk last van hebben' die over deze kleuterschool hangt. Dat zal elke ouder, die zijn kind na de euforie van de eerste dagen nog wat in het oog houdt, wel bevestigen.

Toegegeven, als er een nieuwe leerkracht komt, roeit die meestal een hele tijd tegen de stroom op, maar dat blijft nooit duren. Dat kan trouwens niet.

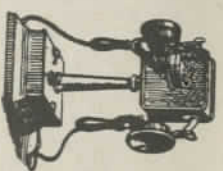
Nog toegegeven : de stad is niet sterk geïnteresseerd aan de scholen en de school-directeur is niet sterk geïnteresseerd aan de kleuterschool en de sinds jaren hoognodige nieuwe lokalen worden steeds maar uitgesteld en het aantal kleuters per klas is hoog. Maar wat niet door de beugel kan, zoals bovenstaande, moet afgeschaft worden! En niemand, directeur, leerkrachten, ook de ouders niet, mogen zich om al deze zogenaamde redenen op hun kop laten zitten, of slechter nog, zich nijdig aan de kant laten zetten en alleen nog doen wat moet.

En de school is er toch voor de kinderen, of durft iemand soms het omgekeerde beweren ?

Naam en adres bekend.

HALLO... MET TOBBACK

Basiel (u weet wel, de broer van het Dillepaard) deed nu reeds maanden geleden zijn aanvraag om een huistelefoon te bekomen. En zie, op een schoone dag kreeg hij een brief, niet van de RTT, maar recht uit het parlement. Bij nader inzien bleek Louis Tobback op de hoogte te zijn van zijn telefoonaanvraag. Fier gelijk ne gierter overhandigde Basiel ons de volgende tekst:

Tussenkomst van Kamerlid Louis Tobback Fraktievoorzitter BSP in verband met de achterstallige telefoon-aansluitingen in het Leuvense (8.1.80) Dhr. Tobback: Mijnheer de Voorzitter, Mijnheer de Minister, waarde Collega's, ook ik heb slechts twee concrete punten aan te raken hetgeen maar enkele minuten in beslag zal nemen.

Ik weet wel dat in de Senaat -en het verslag van dhr. Gust Bogaerts is er om dit te getuigen- reeds breedvoerig is uitgeweid over het probleem van de vertraging bij de telefoon-aansluitingen. Maar ik meen toch dat dit punt tijdens het Kamerdebat dient te worden besproken. De achterstand begint immers dramatische vormen aan te nemen ten opzichte van de bevolking, om nog niet te spreken over het verlies aan inkomsten welke deze vertraging ongetwijfeld meebrengt voor de Regie.

Ook ik ben van mening dat een aantal dingen beter kunnen worden aangepakt dan dit vandaag het geval is en dat de argumentatie, zoals ik ze lees in het verslag van de Senaat, en in het relaas van de besprekingen in openbare zitting, niet helemaal overtuigend klinkt. Tenslotte, en niet in het minst, wil ik erop wijzen dat ik een streek bewoon, met name het Leuvense, waar wij in het bijzonder door deze plaag getroffen zijn.

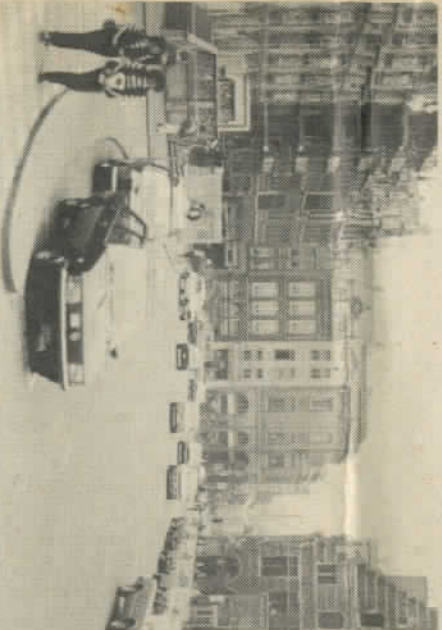

DE GEROTTE MAARBT

een probleem van 70 jaar oud

Vele gebruikers van de Grote Markt te Leuven - Van de voetgangerstoerist tot de gemotoriseerde schakel in het doorgaand verkeer - ervaren deze plaats als een probleem. Lawaaihinder, tijdsverlies, gebrek aan overzicht en wandelruimte, gevaar. Je hebt er alles bijeen. De meeste, onbevooroordeelde bezoekers die niet met leuven vertrouwd zijn, zullen je nooit op je eerste woord geloven als je vertelt dat dit nu de Grote Markt is. "Dit is toch een hoofdstraat, geen markt!" Een snelweg, inderdaad. Kortom, niet alleen de verkeersinfrastructuur is een probleem op zich, ook de esthetiek en de beleving van het hartje van Leuven roepen vragen op.

INTREDE VAN DE AUTO

Reeds in het begin van deze eeuw was men er zich van bewust dat het verkeer nieuwe eisen begon te stellen, die wel eens in botsing konden komen met het uitzicht en de schoonheid van de stad.

Het leuvens centrum had een esthetische functie te vervullen, besefte men, als tegenpool van Brussel en als historische cultuur- en universiteitsstad. Maar ook het verkeer begon zich op te dringen als faktor waarmee rekening moest gehouden worden. Tussen honderden, paardskoetsen, trams, stookkarren en fietsen begonnen zich ook de automobielen op straat te vertonen. Het werd druk, en vooral de hoge snelheid van de gemotoriseerde voertuigen leverde gevaren op. Een moderne eis was meteen geboren: in de organisatie van de stad moest voortaan rekening gehouden worden met het verkeer.

In zijn onschuld ging men daarmee tamelijk ver. Om te beginnen werden de meeste straten verbreed tot 12 à 15 meter. Verder moesten de wegen vloeiend zijn om het verkeer gemakkelijk te laten verlopen. Men ging daartoe de strathoeken afstompen, ook om een beter uitzicht te hebben op de kruisstraat.

Deze veranderingen stuitten op weinig tegenstad, omdat het verkeer ook aanzien werd als een soort vertilking voor een buurt. De

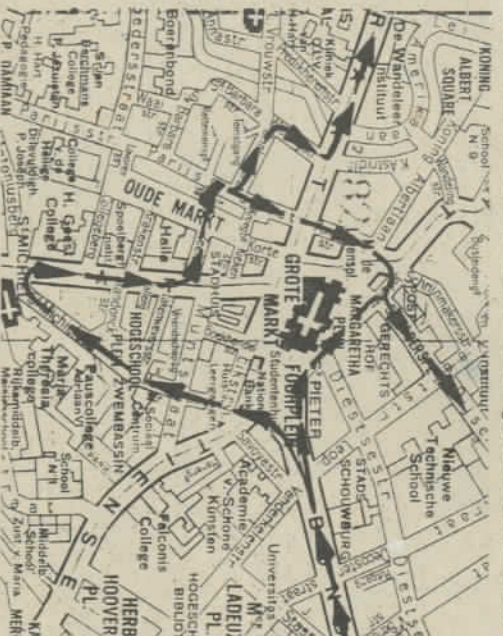
aanleg van een nieuwe weg kon alleen maar ten goede komen aan handel, hygiëne en ontsluiting van bepaalde stadsdelen. Vanuit deze gedachtegang werd trouwens het Slachthuiskwartier (einde Kapucijnenvoer) gesaneerd: een middelieuwse, krotterige buurt met smalle kronkelstraatjes werd afgebroken en vervangen door een moderne wijk met brede rijlanen.

PARADIJS VOOR PLANNERS

De eerste wereldoorlog had ondertussen een deel van het leuvens stadscentrum in as gelegd. Voor planners was dit de gedroomde gelegenheid om hun theorieën in werkelijkheid om te zetten. Nochtans, de situatie was gekompliceerd: men moest immers rekening houden met het drie-sterren-ensemble van de Grote Markt (St.-Pieterskerk, Stadhuis en Tafeltond), een esthetisch geheel zonder weerga.

Op één punt was men het eens: op het einde van de Statiestraat (Bondgenotenlaan) kwam een gebouw als scherm voor het stadhuis (zie Dijlepaard nr. 3 van deze jaargang). Maar dan? Wat zou doorwegen: de commerciële voordelen die het verkeer meebrengt naar het stadscentrum, of de esthetische en historische waarden? Moest de Grote Markt een plaats van geheiligde rust zijn, of moest zij door het verkeer juist geanimeerd worden?

Een heel gamma van oplossingen werd voorgesteld. Sommigen negeerden het probleem, anderen probeerden de bestaande toestand te bestendigen mist enkele verbeteringen. Nog anderen dachten echter een gans nieuwe structuur uit voor het verkeer in de binnenstad. In de optiek van deze laatsten mocht het geheel van de Grote Markt niet geschaad worden.

Bij het plannen van hun nieuwe straten werd rekening gehouden met vergezichten op torens of merkwaardige gevels, op deze manier wilden de ontwerpers hun ingrepen een kwalitatief karakter meegeven. Men loste het verkeersprobleem op door een kleine kring rond het hart van de stad te sluiten (zie plannetje). Het doorgaand verkeer -de ves-

ten waren als verkeersweg nog niet aangelegd - draaide rond het centrum, zoals nu rond de St.-Pieterskerk.

WAT UIT DE BUS KWAM

De goede wil van deze ontwerpers van rond 1915 heeft echter niet mogen baten. Het compromis dat men wilde sluiten tussen Verkeer, esthetiek en beleving heeft het niet gewonnen. Er werd een project goedgekeurd dat ten dele afkomstig was van de stadsambtenaars, waarbij het verkeer over de Grote Markt zelf werd geleid. Onze tijd draagt hiervan de tienvoudige gevolgen, zoals twee leuvense geschiedenisvorsers schrijven (1): "Het bindteken werd in onze eeuw grondig verwoest. De gebouwen kwamen op vluchtzwevels te staan, vaarrond nu auto's jagen. Zo ontstonden geïsoleerde dode monumenten, waarvan we alleen met grote aarzeling durven denken dat ze eens een functionele eenheid hebben gevormd, in dienst van een maatschappelijk leven dat we ons nog nauwelijks kunnen inbeelden."

P.U.

(1) MAESSCHALCK, VIAENE.: "Het stadhuis van Leuven." In: Arca Lovaniensis, Jaarboek 1977 door de vrienden van het stedelijk museum Leuven.

Leuven, uitgeverij Jan Crab, 1977.

komt er nu een woonerf?

vervolg van blz 3

ook dat in een woonwijk fietsers en voetgangers voorrang moeten krijgen. Met enkele eenvoudige middelen (drempels, bloembakken enz.) was er volgens hem reeds heelwat te doen. Hij pleitte verder voor de creatieve inbreng van de bewoners bij het ontwerpen. De heer Van Sina begon met wat te stellen dat we het einde beleven van de periode "voorrang voor het snelverkeer". De stad had geen bezwaar tegen het aanleggen van een woonerf in wijken die ervoor in aanmerking komen. Natuurlijk zal het gemakkelijker kunnen gerealiseerd worden in nieuwe aan te leggen wijken of straten die aan verandering toe zijn. En ook moeten de buurtbewoners akkoord zijn. Een woonerf in het Bruineveld zou er volgens hem niet uitzien zoals wij dat kennen vanuit de boekjes. Wel zou het mogelijk zijn, aldus Van Sina, met een minimum aan kosten aan de wettelijke eisen van het woonerf te voldoen. Zelfs de stoepen zouden op veel plaatsen kunnen behouden blijven.

Uit de bespreking die hierop volgde bleek dat er nog grondige informatie zal moeten gegeven worden. Wanneer dan bleek dat de aanwezigen niet zo te vinden waren voor het voor hen onbekende woonerf, kwam één van de initiatiefnemers zelf met de vraag aan Van Sina of de technische dienst al niet iets zou kunnen uit tekenen.

Zowel Van Sina als Pierco als iemand uit de wijk verzetten zich terecht tegen deze aanpak. Als het woonerf er komt moet het groeien vanuit de bevolking zelf.

Voorstellen om in afwachting van het woonerf al iets te doen aan het afstemmen van de snelheid van de auto's. Terging invoeren van dubbelrichting en andere kleine verbeteringen kwamen ter sprake maar men kwam tot geen besluit.

Ook de aangekondigde oprichting van een werkgroep ging niet door.

Komt er nu een woonerf?

Is dit wel de juiste vraag?

Moeten de vragen niet luiden: zijn er problemen in de wijk? oorzaken?

Middelen tot verbetering? ... en dan kan voor sommige wijken het woonerf een oplossing zijn... maar laat de bewoners dat zelf ontdekken.

En dan kan zelfs een jong-GVP er het initiatief nemen om de wijkbewoners eens samen te brengen. Maar een wijkcomité dat moet dienen om "pluimen op de hoed" van de initiatiefnemers te steken is bedoemd om te mislukken.

Ik heb op dit ogenblik, aan de hand van de statistieken die ik kon bekomen bij uw kabinet, kunnen nagaan dat ongeveer 5.000 aansluitingen een achterstand hebben opgelopen en dit alleen reeds in de omgeving van Leuven. Ik spreek zelfs niet over het arrondissement. Dat aantal lijkt mij toch een te ruim aandeel te zijn van de 70.000 aanvragen waarvan u spreekt. Degenen die hieromtrent een beroep op mij doen zijn zeer talrijk en het komt mij voor dat, wanneer u zegt dat de gemiddelde achterstand tien weken bedraagt, de statistische gegevens toch wel een beetje geforceerd moeten zijn en dat men op die manier inderdaad met statistieken alles kan bewijzen. Ik ben in het bezit van een brief van iemand uit St. Joris-Weert, waarin vermeld staat dat zijn telefoonaansluiting voorkomt op de planning voor 1987.

Dhr. Somers: Dat lijkt me onmogelijk. Dhr. Tobback: Jawel, absoluut, u hoeft mij niet te geloven, maar ik kan u de brief tonen. Mogelijk is er een tijpfout gemaakt, maar in ieder geval staat het aldus vermeld in de brief. Ik ben in deze zaal één van degenen die waarschijnlijk het meest gelooft in de kwaliteiten en het gebruik van statistieken en planning, maar wanneer telefoonaansluitingen voor 1987 gepland worden, neem ik aan dat men de waarde van de "planning" in twijfel begint te trekken.

Ik vraag mij dus af of het wel zin heeft, aan al diegenen die een telefoonaansluiting vragen een zeer netjes op computer gedrukte tekst als antwoord te bezorgen, waardoor ze alleen maar tot wanhoop worden gebracht.

Zou het echt niet mogelijk zijn om een aantal bijzondere maatregelen te nemen die aan deze plaag een einde kunnen stellen? Men gaat mij toch niet doen geloven dat in een geurbaniseerde zone, zoals bijv. Kessel-lo, wegens gebrek aan personeel en aan materieel, in een straat die sinds jaren is aangelegd en waar een telefoonkabel ligt het niet mogelijk is vóór het einde van 1984 de 124 mensen te helpen die

er nu op een telefoonaansluiting wachten. Zoiets kan toch niet. Zelfs indien het een nieuwe wijk betrof zou dit mij reeds onwaarschijnlijk lijken. Maar het gaat hier om een geïrbani-seerde, bewoonde en reeds ruim van telefoon voorzien straat.

In de streek van Huldenberg, waarin o.m. St. Joris-Weert gelegen is, begint deze aanleggenheid een pure plaag te worden. Daar wacht ongeveer een ganze gemeente naar telefoon. Wanneer ik overigens spreek van 5.000 wachtenden, durf ik er niet eens diegenen bijtellen die in nieuwe woonwijken wonen en de moeite niet meer doen om een aansluiting te vragen.

Ik weet dat ik pleit voor een overtuigde. Ik zou de minister nochtans willen vragen, zich niet tevreden te stellen met de logische sluitende argumentatie die in het verslag van de Senaat is terug te vinden; maar integendeel praktische maatregelen te nemen om aan de noodsituatie een einde te stellen. Het zou bovendien een oplossing bieden voor die andere plaag, de eindeloze reeks tussenkomsten van politici. Men doet immers veelvuldig beroep op politieke tussenkomst. Met alle nadelige gevolgen vandien. Ik heb er trouwens ook reeds gedaan. Telkens was het omdat daarvoor, naar mijn oordeel tenminste, een behoorlijke sociale verantwoording bestond. Het zou echter goed zijn om het geheel van de problematiek te overschouwen.

Tot daar 't. Tobback. Basiel echter kan er nog altijd niet van over. Dat er nog politiekers zijn die zich zo fel inspannen voor de kleine man kon hij zich nauwelijks inbeelden. Stel u voor wat een werk mijnheer Tobback daarmee moet gehad hebben: een brief naar al de 5.000 vertragde telefoonaansluitingen uit het Leuvense sturen!!!! Nog een geluk dat hij op de omslagen van het parlement geen zegel moet plakken, anders had hem dat ook nog ne hoop geld gekost. Er was bij de brief ook nog een kaartje bij om mits het betalen van 100fr. dhr. Tobback zelf te ontmoeten op zijn Rood feest. Naar dat bal is Basiel toch maar niet gegaan, uit schrik dat die andere 4.999 telefoonaanvragers er ook zouden geweest zijn en er dus een geweldige gedrang in de zaal zou ontstaan zijn. Een ongeluk is immers rap gebeurd tegenwoordig!!!

Enfin, ook al behoofd de CVP aan iedereen een nieuw kompas en de PVV de zoveelste belastingvermindering, dhr. Tobback mag op zijn twee oren slapen: Basiel behoort voortaan tot zijn kiezers, ook al heeft hij tot op dit ogenblik nog altijd geen telefoon.

VOLGENDE VRAAG

VRAAG VAN W. KUIJPERS AAN DE MINISTER VAN PTT (2.4.1980)

In het postsorteercentrum te Leuven werd op 25 maart een waarschuwingstaking gehouden. Na de fusie van Groot Leuven werd op 1 februari jl. ook de postbedeling van Groot Leuven gefusioneerd. De postbedelingen zijn echter overstelt, zodat rust-en vakantiedagen in het gedrang komen. Daardoor kan de regelmatige postbedeling niet meer worden verzekerd. De woordvoerder van de postbedelingen wees op het nijpend tekort aan personeel. Wat denkt de Minister te doen om deze toestand te verhelpen?

ANTWOORD:

De Minister van PTT beloofde dat voor 1980, 1.600 nieuwe aanwervingen gepland zijn, die zullen worden betrokken uit de examens van 28.10.77 en 18.11.1979. De eerste 1.200 aanwervingen zullen nog voor de vakantie gebeuren. Totnogtoe werden reeds 500 ambtenaren aangeworven. Bovendien zullen tijdens de vakantieperiode 830 studenten aangeworven worden. Voor Leuven belooft hij 140 personen aan te werven; reeds 63 hiervan zijn in dienst. De nog vakante betrekkingen zullen nog deze maanden worden toegekend zodat voor de vakantie alle problemen opgelost zullen zijn.

Het
structuurplan

vervolg van blz 5

op bijna iedere gemeenteraad: laattijdigheid en onvolledigheid is de meest gehoorde klacht van de oppositieleden.

Ook de gemeentelijke diensten muntten in het verleden niet altijd uit door openheid en toegankelijkheid. Daar staat nu wel het Infocentrum tegenover. Het voortbestaan ervan is dan ook de eerste toetssteen voor een beoordeling van het beleid.

Volgende mensen en middelen, een grote mate van zelfstandigheid tegenover de gemeentelijke diensten en alle belangrijke informatie tijdig ter beschikking van iedere geïnteresseerde zijn absolute voorwaarden om van een echt open beleid te kunnen spreken.

wie gaat dit allemaal doen ?

Als dit al een akademiëse discussie mag lijken, de tweede vraag is het zeker niet.

Wanneer en hoe zullen de betrokkenen bij het opmaken van de plannen kunnen tussenkomen?

Blijft het ook hier bij de oude formule, waar de burger zijn bezwaren op papier mag zetten wanneer de plannen reeds getekend zijn, het grote werk gedaan is en niemand nog graag herbegint?

Dat is inspraak anno 1962 toen de wet op de R.O. er eindelijk kwam.

Een belangrijke rol was toen voorzien voor de Gemeentelijke Commissie voor Advies. Zij zou alle bezwaren bespreken en er advies over uitbrengen. Advies waar alleen mits grondige motivering kon van afgeveken worden.

komt er nog iets van ?

Maar er is meer.

Met welke middelen gaat men de beleidslijnen van het structuurplan realiseren? En op welke manier?

Het heeft er alle schijn van dat hier niets zal veranderen.

De manier waarop men een half-timete werkgestelde werkloze alvast met de opmaak van BPA's laat beginnen belooft niet veel goeds.

Twee vragen dringen zich op?

Denkt men nog altijd met wapens uit een grijs verleden de hedendaagse problemen te lijf te gaan? Of heeft men een modernere versie voor ogen? We vrezen een beetje dat alle kritiek op het instrument 'BPA' - waaruit toch voor een stuk de nieuwe aanpak van de structuurplanning gegroeid is - niet tot bij onze bestuurders is doorgedrongen.

Men zal wel weer netjes bestemmingen gaan plakken op stukjes grond en voor-schriftjes opstellen zoals men het altijd gedaan heeft ... of vergissen we ons?

Alleen ... deze commissies werden haast nergens opgericht.

En uitgerkend op het ogenblik dat structuurplanning stilaan een begrip wordt met zijn veel ruimere opvatting over inspraak, haalt men die oude koe uit de gracht.

Zoals reeds in een vorig Dillepaard gesteld werd heeft dit niets met echte inspraak te zien.

Kortom, het valt te vrezen dat we niet veel meer zullen te weten komen, dat er weinig zal veranderen en dat we ook geen grotere vinger in de pap zullen hebben dan voorheen. Tenzij...